

Joy 18+

ชลย

จอมใจซึก

เพชรชมพู

หญิงสาวเฝ้าเวลาที่สั้นหลัง เสาความหาที่อยู่ของเธอ
ได้อย่างไร และเพราะสาเหตุใด หญิงสาวครุ่นคิดในใจพลาง
ปากแอมเป็นเส้นตรง

เพียงแค่นี้ได้สบตาบกับชีวิตผู้หญิง โสโองหัง เธอก็รู้ว่ามันมี
อะไรมากกว่านั้น และเธอก็กำลังพูดเรื่องอะไรให้ลูกชายของเธอฟัง

เธอสมาค่อยๆ แง้มประตูเบาๆ เห็นเจ้านั่งอยู่บนโซฟาตัว
เก่าคร่ำคร่าของเธอเอง เสาแต่งกายหวัดหวาดในชุดสูทตัดเย็บประณีต
เหมือนเตรียมจะออกงานราตรีและช่างไม่เข้ากับสภาพ โดโรโกโล
ของห้องนั้นมันดีน้อย เจนของชายหนุ่มโอบรอบป่าเด็กชาย
อย่างรักใคร่ ทั้งๆที่ไม่มีใครมองมาทางประตูเลย ลักคน

ภาพที่เห็นเด่นตมั้นสร้างความประหลาดใจพร้อมพิริ่ง สองหนุ่ม
ต่างวัยนั้นดูเหมือนจะนั่งกระแจะกัน สีหน้าสลดโศกอย่างไร้เดียงสา
แววตาของทั้งคู่เป็นประกายราวกับถูกเลือดเต๋อสีม่วงไหลใหญ่ เธอสมา
ที่ตมั้นตระหนักเกินกว่าที่สมองจะคิดอะไรได้ทัน

เชลยจอมใจซี้ด

โดย เพชรชมพู

ราคาปก 199 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพรบ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

จัดทำในรูปอีบุ๊กโดย สำนักพิมพ์ จอย บুকคลับ

50/12 (ตรงข้ามบ้านพักข้าราชการตำรวจ) ถ.ศาลายา
นครชัยศรี

ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170

โทร. 02-800-2568, 0-2800-2611 (9.30-17.00 น. จ-ศ)

แฟกซ์ 0-2800-2569

หนังสือฉบับตีพิมพ์เป็นเล่ม ปกเดิม สั่งซื้อได้ที่สำนักพิมพ์

จอย
บุคคลับ

เคลยจอมใจซึก

เฮเลน่าเกือบจะปล่อยผ้าไหมเมื่อมันวาวที่หยวนมาเต็มอ้อมแขน หลุดมือ แต่พอตั้งสติได้ก็ค่อยๆ วางหมอบผ้าในอ้อมแขนลงบนโต๊ะด้วยความระมัดระวัง ก่อนจะหันหน้าไปหาหุ่นส่วน

“ยกเลิกเธอ” ตามน้ำเสียงสะท้อน “ป้าแซมหมดปีละนะ ชาร์ลีตายละ สัญญาที่สองแล้วนะที่โดนยกเลิก นี่มันเกิดอะไรขึ้นคะ พวกเจ้าพัฒนาถูกโอ만한กันแล้ววี่ง”

ชาร์ลเกือบจะอ้าปากโธ่ด้วยก็พอดีกับเลขานุการของคนที่ทั้งสองกตัญญูติดต่อกายโม เฮเลน่าจึงหยุดพูดแล้วหันไปยกหูฟัง

“ท่านซีคิฟิซาห์มารอพบค่ะ” น้ำเสียงของลิโอนีดูเหมือนจะกระหืดกระหอบผิดปกติ “ท่านบอกว่า ฆีเรื่องสำคัญจะมาคุยด้วย”

เฮเลน่าและชาร์ลมองหน้ากัน ท่านชายคนนั้นไม่ได้มีัดหมายไว้ล่วงหน้า แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย หากว่าเขาคนนั้นคำสั่งจะเข้ามาเป็นลูกค้า...

“จึ้นช่วยเอาแผนผังตัวอย่างผลงานของเราให้ท่านซีคิฟิซาห์ไปพลางๆ ก่อนนะจ๊ะ” เฮเลน่าบอกเลซา “แล้วเรียนท่านว่าเราสองคนยินดีจะได้พบกับท่านกายโมให้มากที่สุดนี่แหละจ๊ะ”

หญิงสาววางหูโทรศัพท์พลางเลิกคิ้วน้อยๆ มองไปนอกหน้าต่างทรงโค้ง ดูสายน้ำจาก อ่าง อ่าหรับที่ลาดกระเซ็นอยู่เบื้องล่าง

“ดูเหมือนว่าเราคงจะได้เจอกับท่านซีคิฟิซาห์สักทีไม่ใช่นะ”

เต็มๆ เราอีกคนหนึ่งแล้วล่ะ” หลุยส์สาธยายใจ “จะมีพวกบอดีการ์ดตัวล่ำปึกเป็นฝูงๆ ที่นิวสโตนเตรียมพร้อมอยู่ในโกปิ่น ตาหน้ากันเข้ามาในออฟฟิศเรารีปสำเนียง”

“คนสุดท้ายที่เข้าไปสอดส่องเรื่องเลื้อยเกาะกันกระสุนกับของปืนของฟานซิคนั่นโดนหมายให้จ่ายค่าเครื่องตั้งในคลังอะไหล่ด้วยเลย” ชาร์ลยิ้มกว้าง

“ถ้าหากว่าท่านชายคนนี้มีวังอยู่ในเซบิโยนและอยากให้เราไปตกคนต่งจริงๆ ละก็ ถึงจะพวกปืนมาสักสิบกระบอกหรือว่ามีอาหารกับโมส้เข้ามาในประตูนี้ฉันก็จะไม่ว่าอะไร” เฮเลนาพูดเสียงแข็ง “หลังจากที่ไฮโดรเจนการปารีสแนะนำของเรานิดหน่อยก็เลยไปฉันว่าเรากำลังต้องการงานอะไรสักอย่างที่ได้เงินหนักๆ สักก้อน”

ชาร์ลส่ายหน้าน้อยๆ ท่าทางยังสับสน “เป็นไปไม่ได้หรอกที่สัญญาจะถูกละเลยอย่างกะทันหันแบบนั้น ทำเหมือนว่ามีใครบางคนเกิดไปชอบสีหน้าเรานี้ขึ้นมา คุณไปทำเรื่องอะไรมาละอายใจในอดีตก่อนหรือเปล่าหือ”

“ในรอยยี่สิบหกมีเบียร์นะ โห้ย ตั้งเยอะตั้งแยะ” เฮเลนาถอนใจ “ไม่มีอะไรจะโทษแล้วไซ้ไหม เอ...แต่ฉันก็ไม่เห็นมีเหตุผลอะไรดีพอที่จะอธิบายได้ว่าทำไมเราถึงเสียโครงการที่ดีๆ ไปทั้งสองโครงการเลย”

“เราจะต้องหาสาเหตุเรื่องนี้ให้ได้” ชาร์ลพูดด้วยคนขมขื่นใจ “แต่ตอนนี้มาช่วยกันบูรณะร่างกันก่อน แล้วก็ไปสี่พันให้จาร์วันและออกไปเอาใจฟานซิคให้สุดๆ ไปเลยก็แล้วกัน”

“แล้วฉันดูดีพอหรือยังล่ะคะ” หลุยส์ถามยิ้มกว้าง

“จ้อโทษนะ”

ทั้งๆ ที่ยังหัวเราะ ชาร์ลส่งเสื้อสูทสีน้ำเงินตัดเอิบประณีตพอดี

ตัวให้หญิงสาว ขณะกำลังสามล้ออยู่นั้นเธอเห็นมืออะไรสะท้อนแวบๆ อยู่ในทะเล เมื่อหันไปมองก็เห็นสีเงินแวววาวของปลากองใหญ่ในเรือประมงในมัสยิดที่กำลั้งกลับเข้าฝั่งหลังจากออกไปหาปลาตั้งแต่เช้าตรู่

บ้าน... สำหรับหญิงสาวนั้นมันคือที่ได้ก็ว่าได้ที่เธอสามารถหาเงินทำได้ บางทีครั้งนี้เธอกับโละเฟบุตรชายอายุแปดขวบก็อาจจะได้ลงหลักปักฐานกันเสียที ถ้าหากว่าบริษัทโอเรียลทอลอินที่เรียที่เธอทำงานอยู่มีงานเข้ามาเรื่อยๆ

เธอลงขันตกกับตัวเองมือไม้สั่นอย่างรีบเร่ง จนไม่มีที่ติ ปล่อยผมสีน้ำตาลทองของตนคลือออกมาอย่างสวยงามก่อนจะรวบไปผูกไว้ด้านหลังอย่างสะอาดแล้ว

สถานการณ์ในช่วงนี้เป็นที่ปากจวงลือเลื่องเกิน ขาร์สีและเธอเกือบจะเสร็จงานของโรงงานที่ไปมีสำนักงานชั่วคราวอยู่ที่นั่นหลังจากทำงานมาแล้วหกเดือน และตอนนี้ก็ไม่มีงานชิ้นใดเข้ามานอกจากสองโครงการยักษ์ใหญ่ที่จะต้องใช้เวลาทำงานเป็นปีก็ถูกยกเลิกไปเสียอีก เงินชดเชยที่ได้รับนั้นก็คงไปพอกับค่าใช้จ่ายต่างๆ และถ้าหากเกิดมีเรื่องไม่ดีไม่งานที่พาให้ต้องเลิมนเสียชื่อเสียง ธุรกิจของทั้งคู่คงจะต้องประสบปัญหาแน่นอน เพราะสำหรับที่นั่นชื่อเสียงนับเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง

“พร้อมยัง”

หญิงสาวพยายามตั้งหลักให้ตัวเอง แผลุหลาบงานแห่งเมืองฮังกฤษ ผู้เอือกเอิบลงบนนั่ง วางตัวดีไม่มีที่ติ เป็นผู้ดีมีมารยาท...

เธอลงปากอีกหน้า ก็พอดีกับลิโอมี่ที่ท่าทางตึงๆ เคาะประตูและรีบผลุบเข้ามาในห้องทำงานอย่างรวดเร็ว

“ท่านซึกจะอดรบทนไปไหนแล้วนะคะ” น้ำเสียงของหล่อนผิดหวัง “เห็นลูกขึ้นเดินไปเดินมา หน้าตาซึกจะโมโหโหโล่ขึ้นทุกทีๆ ตาก็

“ดู ดู นี่หนูจะไปเรียนท่านได้หรือยังคะว่าคุณสองคนเกือบจะพร้อมแล้ว”

“ไปเชิญท่านเข้ามาข้างในเลยสิโอนี่” ชาร์ลเอ่ยปากหันไปทางเฮเลน่าก่อนจะเลิกหัว “ดูเหมือนว่าเราจะคิดว่าผู้ชายยโสโหดงอแงอยู่เมื่อได้คนหนึ่งแล้วล่ะ”

“แต่ฉันอยากจะมีภาพที่เรากำลังเข้าตจนถึงขนาดว่ามีเจ้าหนีมาเคาะประตูอยู่หน้าบ้าน”

หญิงสาวพูดเสียงขึ้น เธอไม่ชอบผู้ชายยโส วางเรื่อง เอาแต่ใจตัวเอง คนพวกนี้ทำให้ต้องนึกถึงนาซิมที่เป็นอดีตสามี

ลิโอนี่ที่ท่าทางลูก ลี ลูก ลมเดินมาท่ามซิคอาหรับเข้าไปในห้องที่กระจกตก แต่งหุหุราแบบตะวันออก ที่ใช้วัสดุสีทองและสีแดงเป็นหลัก ตกแต่งด้วยหินอ่อนและโลหะสีทอง

ดวงตาสีเทาของเฮเลน่าเบิกกว้าง ซิคไฟซาร์ฮันยืนอยู่ตรงหน้า ถึงจะยื่นวางมัตโตใหญ่โตแต่ในสายตาคงออก แบบผู้มีประสบการณ์เมื่อกวาดสายตามองไปนั้น เธอเห็นสูทสีดำที่ตัดเย็บประณีตพอดีตัวส่งางขมชนิดที่ดูเหมือนว่าต้องมีการลองเป็นสิบๆ รอบถึงได้ตัดเย็บออกมาได้พอดีกับพอดีกับเรือนกายแข็งแรงเช่นนั้น

ริมฝีปากของหญิงสาวโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มน้อยๆ รอยยิ้มนี้มีโลโก้และเจ็ดคริสต์มาสไม่มีพิษมีภัย...เมื่อเห็นชุดราฟ ลังแห่งความ เป็นบุรุษเพศของเขา...อาจซุกซ่อนอยู่ภายใต้เนื้อผ้าสีเทาอ่อนตัวนั้น

บุรุษผู้นั้นหยุดยืนจางอยู่หน้าประตูทางเข้า ชาร์ลเดินเข้าไปหาพร้อมกับยื่นมือไปข้างหน้า แต่ท่านซิคกลับยื่นมือซึ่งไม่จับเอว มีเพียงดวงตาสีเข้มวาววับที่เหลื่อมมองไปรอบๆ ห้อง โบหน้ากระด้างเรียบเฉยไม่มีรอยยิ้ม

และแล้วเขาก็สวาทเข้ามาข้างหน้า เฮเลน่าสะดุ้งโหยงกับผีเท่าที่

ก้าวฉับๆ ด้วยความมั่นใจของเจ้าผู้มัน ดวงตาขมับนั่งอยู่ที่ชาร์ล

“ท่านซิคโฟเซาท์ สวีลตีครับท่าน” ชาร์ลกล่าวคำต้อนรับด้วยน้ำเสียงอบอุ่น “ผมชาร์ล พอร์ตเตอร์ หัวหน้าฝ่ายออกแบบของโอเรียล-ทอลอินที่เรียกครับ”

“สวีลตี” ท่านซิคตอบเบาๆ แสงแดดเจิดจ้าทอแสงลอดผ่านมาทางหน้าต่างที่ตกแต่งด้วยหินอ่อนวาววับ สะท้อนแผนที่ทำเลือบของท่านซิคหมุนเป็นมันระยับ

ท่านซิคผลจากชาร์ลและหมุนตัวมาทางเฮเลนา

ร่างนั้นเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วเฉียบพลันโดยไม่มีสิ่งใดเผยให้เห็นพลังกำลังอันปกคลุม แต่เธอประหลาดใจกับผู้ชายที่ชินกับการเดินทางข้ามทะเลทรายทุรกันดารด้วยความทรหดมากกว่าพวกที่จะมาทำก้าวเดินอวดเบ่งอยู่ในห้องแคบๆ เช่นนั้น

“ฉันเฮเลนา ฮามัวร์” หญิงสาวบอกชื่อตัวเองพร้อมรอยยิ้มเยือกเย็น “เป็นหุ้นส่วนของคุณพอร์ทเตอร์และเป็นผู้ช่วยนักออกแบบพิเศษ”

ชายหนุ่มสัมผัสมือหนุ่มนวลแบบศิลปะในตัว ยู่ซึ่งมือกระด้างของตน รังหญิงสาวจนเสียหลัก ถลาเข้ามาใกล้ ดวงตาของเธอลุกวาวด้วยความโมโหจนลมแปลกใจ เมื่อเธอคิดว่าเธอตั้งใจที่จะทำแบบนั้น เธอทำเหมือนจะสมหวังที่เธอเห็นว่าเป็นพฤติกรรมอันสมควรจะมาขย่ะขยง

หญิงสาวเหลือบตามองนิ้วเรียวยาว สิ้นทนมด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เขาไม่ยอมปล่อยมือ ยังยืนยันจะปิดทางไม่ให้เธอถอยตัวไปทางชั้นวางออกกว้างกระเบื้องขึ้นลงอย่างคนพละมานัยสมบูรณ์ มีอำนาจลึกลับและอวดบารมีจนมีผู้คน เขาเข้ามาอันใด ลึกลับเนื้อตัวเกือบจะชนกับทรงอกนุ่มๆ ของหญิงสาว

เฮเลนาไม่ชอบใจสภาพที่ตัวเธอต้องไปยื่นเกือบจะชิดกับผู้ชาย

ไม่ว่าคนใด โดยเฉพาะกับผู้ชายแบบมีเธอจึงไม่มีทางอยากจะทำอะไร

พลังร้อนแรงจากเรือนกายของเธอจับใจของเธอเป็น
อย่างอื่น ความกระหายที่มีอยู่ในวิถีชีวิตทำให้เขาผู้มันสามารถพิชิตชัยชนะ
ได้อย่างราบคาบ

อย่าเข้ามาใกล้ฉันนะ นวดตาของหญิงสาวร้องเตือน

ไพศาห์ไม่ใส่ใจกับสีหน้ามัน “ฉันคือซีคิไพศาห์ ดีใจ ดีใจจริงๆ
ที่ได้พบเธอ” ชายหนุ่มพูดเสียงหนัก

เธเล่น่าหรือตามันมีอะไรปากสัวแปลกๆ อยู่ทั้งในน้ำเสียงและวิธี
การพูดของเธอ คส่ายๆ จะเป็น การคุกคามที่ทำให้เธออึดอัดใจ

“ข้างเป็นการจับมือที่กตัญญูที่รุนแรงอะไรเช่นมันนะเพคะ” เธ
เล่น่าพูดตรงๆ เจตนาทำเสียงเย็นและหวังว่าปล้จะทำให้เขาปล่อยมือจาก
เธอได้ในทันที แต่ปรากฏว่าไม่ได้ผล

“ฉันฝึกมา” ชายหนุ่มทำเสียงเบาๆ สายตาเย็นชา “ถ้าพวกมัน
พยศ ที่จะต้องใช้ความแข็งแกร่งสยบเข้าสัตว์ที่อริอันเอาแต่ใจตัวเองพวก
นั้น และแสดงให้รู้ว่าใครคือมาที่แท้จริงของพวกมัน”

เธเล่น่ารู้สึกละเหยใจจากความหมายที่มอบแผลงอยู่ในประโยคที่
เขาพูดออกมา มีเขาคำสั่งพยายามจะควบคุมเธอและเป็นเรื่องน่าหมั่นไส้
ที่สุดที่เธอไม่ได้มีหน้าที่อะไรที่จะไปช่วย สบับสนุนอาคารคุยเชื่อของเธอ

“ฟังดูน่าตื่นตัวมันนะเพคะ” หญิงสาวทำเสียงจืดจางเหมือนไม่มี
อะไรเกิดขึ้น

ไพศาห์รู้เท่าทัน ท่านซิคหนุ่มฉลาดเกินไปเสียด้วยซ้ำ

“จะอึ่งตื่นตัวมากกว่านี้เวลาที่ฝึกเสร็จสมบูรณ์ แต่กระตักตัวมิต
เดียวมันก็เชื่อฟังคนที่ฉันสั่งทันที” ชายหนุ่มทำน้ำเสียงขมขื่นขมขื่น

น้ำเสียงทำให้มันใจเดือดปุด เธอผงกศีรษะเล็กน้อย ทงตาเบิก

กว้างทำท่าเหมือนจะนิยมชมชอบ เธอจะทำให้ท่านซิคคนนี้เลิกหลงตัวเองเสียที สีหน้าของหญิงสาวยังคงยิ้ม ไปด้วยจะมีผู้ชายคนใดที่มาทำเช่นเธอแบบนี้ หญิงสาวแต่งตัวเรียบร้อยมีเสน่ห์ชวนใจเคลือบอยู่บนใบหน้าเอ็นขา

“คุณเป็นซ็อกก็คนที่สองที่ฉันเคยรู้พบ คนแรกที่รู้จักนั้นโดนห้ามเรื่องใช้ไปแล้ว”

ทรวงอกของซิคขาวอาหรับสะท้อมนขึ้นอย่างปากแล้ว เธอปล่อยมือจากเธอ เธอเลปาดูกมึงด้วยให้หลุมตามองความเดือดดาลอย่างฉับพลันของชายหนุ่ม เมื่อตัวของเธอเอ็นเฉียบ คลื่นควมขก ล้วที่ยังตราตรึงอยู่ในความทรงจำสาหัสจัดเข้ามาในเรือนกาย ความทรงจำอันโหดร้ายทารุณฉาบไล้อยู่ที่ผิว เธอเกลียดท่านซิคคนนี้เหลือเกิน ที่มาทำให้ต้องหวนนึกถึงความรู้สึกเช่นนั้นขึ้นมาอีกครั้ง

“ชะ...เฮ๊ย...นี่ก่อนครับท่าน” ชาร์ลกระหืดกระหอบ “ท่านคงจะเดินทางมาไกล ล่ะสิครับ”

ท่านซิคหนุ่มเคลื่อนกายไปยังเก้าอี้นวมวามหุ่มแพรต่วน

“มาจากนิวยอร์ก...เมื่อเช้า”

เธอเสปามองหน้าเขาด้วยสีหน้าที่งมกมอิจฉา ท่าทางของท่านซิคยังคงสตรึนราวกับดอกไม้แรกผลิ ที่เดินเข้ามาในห้องที่มีบรรยากาศเหมือนห้องอบความร้อน ดวงตารากกับเหยี่ยวทะเลทรายยังคงโลกร้าง ใบหน้าที่แสดงถึงความมีสุข อนามัยที่ตีน่าพาความสดชื่นของบรรยากาศกลางแจ้ง...บรรยากาศของภูมิภาคอันแห้งแล้ง ทูรกันตาร โหดเหี้ยม ไร้ความปรานี ที่ตั้งอยู่ใต้ดวงตะวันแรง

“จะรับเครื่องดื่มอะไรสักหมอยไหมเพคะ” หญิงสาวถนน้ำเสียงสุภาพ “อาจจะเป็นกาแฟสักถ้วย หรือว่าเครื่องดื่มอ่อนๆ สักแก้ว”

“ขอเหล้าเพียวๆแก้วใหญ่สักแก้วได้ไหม ถ้ามี”

เฮ เลมาคะพริบตาพริบ แต่ก็ตรงไปที่เครื่องดื่มประเภทที่มีแอลกอฮอล์ที่เก็บไว้อย่างดีเพื่อเอาไว้ต้อนรับแขกชาว ยุโรป ท่านซิคคูมีกำลังจะดื่มเหล้าในตอนสิบโมงเช้านี่อะนะ!

“เพื่อยึดหน่อย” ท่านซิคคูอธิบาย ดวงตาก็ส่องมองหญิงสาวที่กำลังเดินทอดน่องกลับเข้ามาในห้อง “ร่างกายฉันมันฟ้องว่าตอนนี้ตึกมากแล้ว มันก็เลยร้องหาความเคยชินของมัน”

หญิงสาวกำลังประคองแก้วในมือเพื่อจะมาส่องให้ชายหนุ่มและรักษาสีหน้าทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แต่ถ่าน้ำเสียงของเธอที่พยายามอธิบายและสายตาก็กวาดขึ้นๆ ลงๆ และจับมึงอยู่ที่เรียวยาวเหมือนน้ก เต็มระบำของหญิงสาวนั้น ท่าทางที่แสดงออกมาเหมือนว่าเธอเป็นนักดื่มของตม นั่นคือเป็นเรื่องปกติจิว

ชายเป็นผู้ชายที่ไม่ได้เรื่องอะไรจะปานนั้น

“ท่านจะให้วางเครื่องดื่มตรงไหนดีเพคะ” หญิงสาวถามพร้อมฉีกยิ้มหวาน รว กับว่ายังมีสถานที่อื่นจะให้นั่งอย่างนั้นล่ะ!

ชายหนุ่มยิ้มกว้าง แมวพินจาวรีบตัดกับผิวหน้าสีแทน ดวงตาสีเทาสกับดวงตาสีเข้มนและมองกันนิ่งๆอยู่นั้น รอยยิ้มกว้างบนใบหน้าเลือนหาย มีบางอย่างไม่คาดคิดปรากฏบนสีหน้าของเธออย่างชัดเจนสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของเธอและจับมึงอยู่นั้น ไม่ยอมให้เธอเมือนสายตาไปมองทางอื่น

มันก็แค่ความหมั่นไส้! ต้องไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น เธอแก็ักสีหน้ามันแสดงความเหยียดหยามชัดเจนจนทำให้ความหล่อเหลาของใบหน้ามันลดลง ริมฝีปากได้รูปราวกับสลัก เชิดตั้งขึ้น

“ที่ได้ละ”

ฉันมีปากของหญิงสาวเม้มสนิทกับน้ำเสียงผอมย่องที่ส่งออกมา แต่ ก็พยายามควบคุมอารมณ์ของตัวเองเต็มที่ มีรอยยิ้มสว่างราวบสงให้ชายหนุ่ม

ชาร์ลเริ่มชวนสมทนา เขาเสปาเดินกลับไปยังที่เก้าอี้ของตน ทุกทวง ทำสงางาม ทุกอิริยาบถสอดคส่องเหมาะสมกันไปหมด ลักษณะท่าทาง เป็นธรรมชาติโดยมิได้เสนสร้ง

ต้องขอบคุณการเรียนและฝึกซ้อมบัลเล่ต์มาตั้งแต่เด็กๆ เธอถูก มารดาผู้มีความขมทะเลอทะเลขมขมเข้มแรงกล้ำข่มด้นและเข้มงวดอย่างเอาจริง เอาช้ง และตั้งแต่ตอนที่อายุสิบหกที่ต้องกระเสือก กระสนด้วยควมเจ็บ ปวดข้อเท้าเริ่มอ่อนแรงเนื่องจากตราคร่ำทำงานหนักจนเกินไป อาชีพ ที่ใฝ่ฝันนั้นต้องปิดฉากลง และรู้สึกผิดอยู่ในใจกับการที่มารดาอุตสาห์ พุ่มเทเงินทองให้เรียนบัลเล่ต์ลับลูลูญเปลา่ไว้ประโยชน์เสียสิ้น

หลังจากนั้นเธอจึงได้เบนเข็มไปเรียนหลักสูตรระยะสั้นเกี่ยวกับ การออกแบบตกแต่งสวนแบบอารยธรรมตะวันออก เป็นช่วงเวลาก่อนที่จะ เข้าพิธีแต่งงานกับนาซิม ที่พิสูจน์ได้ว่ามีประโยชน์ต่อตนเองอย่างยิ่ง ตอนที่ นาซิมเสียชีวิตในลอนดอน ทั้งให้หญิงสาวและโจเซฟลูกน้อยต้องเผชิญ กับควมยากจน กระทั่งถึงตอนที่เธอสมัครเข้ามาร่วมงานกับชาร์ล

เขาไม่รังเกียจที่เธอเรียนไม่ทันจบหลักสูตรทั้งนี้เพราะเขาชอบ ไอเดียของหญิงสาว และสายตาคมเฉียบแหลมรวมถึงรูปแบบการนำเสนอที่สละสลวย และที่เห็นชัดๆ ก็คือความมุ่งมั่นตั้งใจทำงาน ซึ่งก็ทำให้ชื่อเสียงของคมทั้งสองโด่งดังขึ้นมาในพริบตา และเขาเองก็เต็มใจ ย้ายตนมาด้วยเมื่อเขาตัดสินใจว่าจะมาหางานในโรมาน เธอและโจเซฟ บุตรชายนั้นเคยชินกับการเดินทางอยู่บ่อยๆ จึงไม่รังเกียจที่จะโยกย้ายมา อยู่ในแถบตะวันออกกลาง

หญิงสาวนั่งฟังผู้ชายสองคนสนทนากันและตั้งใจว่าจะปิดปาก
ของตนให้สนิท

ตอนนี้ท่านซีคดูเหมือนจะอารมณ์ดีขึ้นและกำลังพูดคุยกับ
ชาร์ล

เห็นชัดว่าเขากำลังวิตกกังวลตัวเอง และเพื่อความปลอดภัย
ของโครงการนั้น เธอก็จำเป็นต้องนั่งนิ่งๆ ไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในการสนทนา
กันของพวกเขา

“...เป็นคอมเพล็กซ์ไว้สำหรับพักผ่อนสบายๆ ให้พวกนักธุรกิจ
ที่เหน็ดเหนื่อยจากการทำงานอย่างเคร่งครัดได้มาผ่อนคลายด้วยกัน” ท่านซีค
อธิบาย “อยู่บนฝั่งทะเลสาบดิมาห์ ในโยมานนี่ละ ซึ่งบนนั้นเองทั้งหมด
รวมพวกเครื่องไม้เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ แล้วก็พวกอาคารที่พัก ลาน
น้ำแข็ง สนามกอล์ฟ คลับเฮาส์ สระว่ายน้ำ สโมสรออกกำลังกาย ท่าเรือ...”

สมองของเธอเล่นาหมุนคว้างเมื่อท่านซีคกำลังบรรยายรายการยาว
เหยียด แล้วในห้องหับพวกนั้นจะมีอะไร เป็นศูนย์รวมที่มีเลขานุการ
คอยอำนวยความสะดวกพร้อมทั้งสำนักงานและภัตตาคาร ชาร์ลกับเธอ
คงจะได้งานออกแบบตกแต่งห้องหับต่างๆ เหล่านี้โดยไม่ต้องสงสัย มัน
เป็นโอกาสเดียวในชีวิต ดวงตาของหญิงสาว เป็นประกายด้วยความหวัง
ดวงหน้าหงนเงยขึ้นด้วยความตื่นเต้น

“อามีร์...ใช่ไหนที่คุณบอก”

หญิงสาวสะดุ้งโหยงกับน้ำเสียงเย็นๆ ที่หันมาพูดกับเธอโดยตรง
ท่านซีคหมุนเหลือบมองนิ้วนางข้างซ้ายที่ปรากฏจาก แหวนแต่งงาน เธอถอด
มันออกในวันที่มาชิมลิ้นชีวิตและไม่เคยคิดจะสวมแหวนวงใดอีก ดวงตา
แข็งกร้าวดูนั้นเป็นประกายวามเมื่อจับตามองหญิงสาวอีกครั้งและมองนั่ง
อยู่เช่นนั้น

เขาไม่มีจนตบบ้างเลยหรือ ไม่กะพริบตาเหมือนมนุษย์ธรรมดา
สามัญบ้างเลยหรือไร

เขเลน่าประหลาดใจ เมื่อตัวสะท้านเล็กน้อยเหมือนถูกสะกด
ด้วยเวทมนตร์ น้ำเสียงเหยียดหยามแข็งขจัดที่ออกมาจากปากนั้นทำให
นึกถึงนาซิมขึ้นมาทันที ผิวแก่มีโลๆ ของหญิงสาวเกร็งจึงด้วยความ
เครียด

“ถูกต้องเพคะ” หญิงสาวตอบเสียงกระด้าง

“ไม่ใช่ชื่อสกุลอังกฤษนี่ และฉันก็ไม่เชื่อว่าเธอจะมีเลือดอาหรับ
อันร้อนแรงเต็มพ ส่วนอยู่ภายใต้ผิวพรรณขาวนวลอันอ่อนนุ่ม”

เขามั่งอยู่ที่นั่น ในท่าที่เหมือนสมายอารมณ์ ซายาวๆ ซ่างหนึ่ง
ยกขึ้นโชว์ห่าง เลือเซ็ดสีทาสระอาดตกพอดีตัวที่สวมใส่แบบอยู่กับผิวสี
เข้มของลำคอนแข็งแรง ฝ่ามือสีแทนซ่างหนึ่งวางสบายๆ อยู่นบนสะโพกที่
ปกคลุมด้วยเสื้อสีเทา ส่วนอีกซ่างวางอยู่บนเก้าอี้หุ้มหนังดำ

เครื่องประดับในตัวของผู้ชายคนนี่เปล่งประกายเหลืออร่าม
ของทองคำแท้ ไม้ว่าจะบนข้อมือ ดุนข้อมือ นิ้วก้อย และที่เหนืออยู่ที่
เปิดโทสีเทา

และ อ้อ...ใช่แล้ว เขามีจนตา...ที่ยาว งอนและหนาเป็นแนปก
คลุมรอบดวงตาเมื่อกวาดสายตามองหญิงสาวที่คำสั่งหมกมุ่นกับราย
ละเอียดของตัวเขา อีกทั้งเรือนร่างสง่างาม แข็งแรงไม่มีที่ติกับริมฝีปาก
หยักได้รูปข้มมีเสน่ห์ครบถ้วน นอกเหนือจากอาการเคลื่อนไหวที่แทบ
จะสังเกตไม่เห็น

มีเพียงทรวงอกที่กระเพื่อมขึ้นลงน้อยๆ ที่เผยให้เห็นว่าผู้ชาย
คนนี้มีชีวิตจิตใจ มีหัวใจที่เต้นเป็นจังหวะอยู่ในอก

“ท่านช่างทนายได้ตรงเผงเลยเพคะ ท่านซีโคฟะห์ ฉันเป็นชาว